

Rachel Abbott

EINU TAU IŠ

PASKOS

PROLOGAS

Tu per daug šypsaisi. Žinotai? Tai erzina.

Garsiai juokiesi, mojuoji žmonėms gatvėje. Kartais eidama net užtrauki dainą. Matau, kaip žingsniuoji pasišokinėdama, o tavo ilgi plaukai plaikstosi vėjyje, kaip plačiai šypsaisi tarytum neturėdama rūpesčių.

Tave supa draugai, nuolat užsukantys aplankyti. Mačiau juos, ateinančius ir išeinančius, užsidarant laukujėms tavo namo durims šūkaujančius: „Iki greito!“

Ar taip atrodo laimė? Negi toks tavo gyvenimas?

Nenoriu būti tavimi. Aš esu geresnė.

Bet tu turi tai, ko trokštu.

Ir aš iš tavęs tai atimsiu.

Sekmadienis

Nužvelgiu prie stalo susėdusius šeimos narius ir trokštu, kad šias brangias juoko, pokštų ir draugiškų pašaipų akimirkas būtų įmanoma sustabdyti — tada galėčiau jomis mėgautis ateityje. Žinau, kad gyvenimas ne visada bus toks: Milė užaugs ir turbūt išvyks studijuoti, o Ašo brolis ir sesuo galbūt persikels į kitą pasaulio pusę arba neilgai trukus patys sukurs šeimą.

Nusmelkia netekties jausmas, negera nuojauta. Noriu, kad niekas nesikeistų.

— Kas nori dar bulvių? — paklausiu, išstumdama nerimą keliančias mintis iš galvos.

— Ačiū, ne, mamyte, — atsako Milė. Ji, regis, nepaveldėjo mano apetito visoms keptoms pasaulio bulvėms ir sulaukusi septynerių yra visai liesutė.

— Tikrai, Mile?

Ji linkteli.

Pažvelgiu į kitapus stalo sėdintį savo partnerį Ašą ir jis nusišypso, bet papurto galvą. Negaliu nepastebėti liūdesio šešelio švelniose rudose akyse ir panūstu ką nors padaryti, kad jį išsklaidyčiau.

— Sami?

Ašo brolis pakelia akis nuo telefono, padėto greta lėkštės ant stalo. Jis krenkšteli, ir aš tai palaikau teigiamu atsakymu.

— Kaip manai, gal, kol sėdime prie stalo, galėtum pasidėti telefoną į šalį? — klausiu jau ne pirmą kartą.

Samis ir Nuša — Ašo brolis ir sesuo, gerokai už jį jaunesni ir mudviejų vadinami „vaikais“. Ašas visą gyvenimą, tiksliau, nuo pat paauglystės, rūpinosi jais abiem ir, nors Samiui dabar trisdešimt, o Nušai — dvidešimt šešeri, jie vis dar linkę elgtis paaugliška. Bet aš juos myliu ir mėgstu su jais leisti laiką.

— Džo teisi, — taria Ašas. — Mums labai smagu, kad atėjote sekmadienio pietų, bet menkas malonumas, jei nedalyvaujate pokalbyje. Jei Nuša gali laikytis vienintelės mūsų taisyklės, vadinasi, gali ir tu.

Samis paniekinamai dėbteli į brolių, bet pasilenkęs į priekį nutaiso man dirbtinę šypseną.

— Labai norėčiau dar tavo keptų bulvių, Džo. Ačiū. Jos tikrai skanios.

Visi suprantame, kad jis šaiposi, bet toks jau tas Samis. Kai Ašo motina išėjo iš namų, palikdama vaikus — įskaitant Nušą, kuri tada buvo ką tik išaugusi iš kūdikystės, — jų tėvas užsikasė darbais ir pamiršo vaikus. Dėl to jie nukentėjo. Abiem stinga drausmės, todėl dabar Samis keičia vieną darbą po kito, gyvena neteisėtai užimtuose būstuose arba pas draugus ir, kaskart užsimanęs padoriai pavalgyti, išdygsta pas mus.

Nuša stengėsi labiau ir turi darbą. Ašas moka už jos nedidelį butą, nes ji teigia neuždirbanti pakankamai, kad užtektų ir nuomai, ir drabužiams. Manasis Ašas — truputėlį minkštaširdis.

Samio telefonas pypteli ir jo akys akimirksniu nukrypsta į ekraną. Matau, kad Ašas tuoj pratrūks, ir nusprendžiu užkirsti ginčui kelią.

Atsistūmusi kėdę apeinu stalą. Čiumpu Samio telefoną, gulintį prie lėkštės, nudrožiu prie komodos, atidarau duoninę, įkišu į vidų aparatą ir uždarau.

Milė kikena, o Ašas tramdo šypsniį ir aš jam pamerkiu akį.

— Negaliu patikėti, kad šitaip pasielgei! — sako Samis, bet net jam mano įžūlumas sukėlė šypseną.

— Mūsų namai, mūsų taisyklės. Gali bet kada pakilti nuo stalo, pasiimti telefoną ir eiti svetai.

Samis žino, kad tada jo sekmadienio pietūs pasibaigtų, o juk dar laukė rabarbarų pyragas. Gal ir nesu šauniausia namų šeimininkė, bet gaminti maistą man gerai sekasi.

Pasisuku į Nušą.

— Ką gero nuveikei šią savaitę, Nuša? Papasakok ką nors įdomaus.

Visi pritariamai linksime, kol ji pasakoja apie klubą, kuriame lankėsi su draugais, ir aš prisimenu tą metą, kai buvau jos amžiaus. Svarstau, ar aš taip pat buvau tokia nerūpestinga. Man atrodo, ne. Neturėjau vyresnio brolio, kuris padėtų išsisukti iš bėdos; tik abejingą motiną, kuriai labiau rūpėjo susirasti kitą vyrą, nei rūpintis dukra pajodžarga. Ji ištekėjo jau ketvirtą kartą, ir man atrodo, kad nesiruošia sustoti.

Būdama Nušos amžiaus, tikėjau tapsianti kita Meryl Streep, nors galėjau pasigirti tik keliais smulkiais vaidmenimis atsitiktinėse muilo operose ir mėgėjiškuose spektakliuose, todėl nesu tikra, kuo grindžiau tokį įsitikinimą. Turėjau savimi rūpintis, tad retai atlikdavo pinigų nueiti į klubą.

Jos pasakojimą pertraukia suskambantis Ašo telefonas, kuris guli ant komodos greta duoninės — ne viduje.

— Atsiprašau, — ištaria jis, pakildamas nuo stalo.

Samis išsižioja ir įsispoks į mane.

— Kodėl jam galima naudotis telefonu, o man ne?

— Kuo dirba tavo brolis, Sami? — sekundėlę nutylu ir kilsteliu antakį. — Ak, taip! Matau, prisiminei. Jis vaikų chirurgas, kurio pacientai — mažyliai — sveiksta po jo atliktų

operacijų. Jis juk negali liepti ligoninei netrukdyti, kol pietauja, ar ne?

Samis iš tiesų nėra blogas. Pasak Ašo, jis maištauja prieš tėvą, bet juk metas Samiui suprasti, kad tas vyras, gyvenantis už tūkstančių mylių, Abu Dabyje, nė nenutuokia, kaip elgiasi jo jauniausias sūnus, ir nė nesidomi, todėl neverta stengtis.

Ašas susiraukęs nerimastingai žiūri į ekraną.

— Atsiprašau visų. Turiu atsiliiepti.

Dirsteliu į jį, išeinantį iš kambario ir tyliai uždarantį pasakui save duris. Tikiuosi, kad nė vienam jo pacientui nenutiko nieko bloga.

Bet neturiu kada apie tai galvoti, nes pypteli mano pačios telefonas. Žinutė.

Samis pašnairuoja į mane, svarstydamas, ar atsistosis nuo stalo jos perskaityti, bet jam nėra ko nerimauti. Esu tikra, kad žinau, kas ją atsiuntė ir kas joje rašoma, todėl mane nusmelkia negera nuojauta.

Gali būti, kad mano tobulieji sekmadieniai baigsis anksčiau, nei tikėjaisi.

Pirmadienis

Po neramios nakties prabundu sumizgusi. Įprastai vos atsigulusi panyru į kietą miegą, bet šiąnakt kaskart pradėjus snausti prieš akis išnirdavo per pietus gauta žinutė.

PASKAMBINK MAN!

Tik du žodžiai, bet jų pakako.

Nieko neatrašiau.

Įsisupu į patalus, kad dar kelias minutes pagulėčiau, ir, nustūmusi šalin mintis apie tuos du žodžius ir juose slypintį grasinimą, pradedu galvoti apie tai, ką atneš prasidedanti savaitė. Užuoat, kaip ketinau, numetusi tris kilogramus, turbūt priaugsiu dar vieną, bet gal būtent šią savaitę pasiseks ir gausiu pagrindinį vaidmenį populiariame TV seriale. Nors tą pačią mintį puoselėju kiekvieną pirmadienį jau penkiolika metų, vis dar esu nusiteikusi optimistiškai.

Pirmadienio rytai man labai patinka. Prasidedanti nauja savaitė pripildo optimizmo, bet šiandien įprastą gerą nuotaiką temdo suvokimas, kad negalėsiu ilgai ignoruoti tos žinutės.

Man dar nespėjus sugalvoti, kaip į ją atsakyti, pasišokinėdama į kambarį įlekia Milė, jau apsirengusi mokyklinę uniformą. Ji atrodo žavi ir labai protinga. Jos liesos kojos kyšo iš po sijono ir aš primenu sau, kad netrukus reikės nupirkti naują. Ši mergaitė jau beveik išaugo.

Ašas seniai išėjęs. Šiandien jo darbotvarkė visiškai perpildyta — kelios operacijos — ir aš stebiuosi, kaip jam tai pa-

vyksta. Žinau, kad kartais spaudimas atrodo kone nepakeliamas, bet pacientai jį iš tiesų myli. Taip pat ir slaugytojos — pati pastebėjau per tuos kelis bendradarbių susibūrimus, į kuriuos retkarčiais teikiasi nueiti.

Nesistebiu, kad jis yra mėgstamas. Ašas paslaptingas ir veltui šypsenu nedalija. Gana santūrus ir nenori varginti kitų žmonių, bet sunku pasakyti, ką galvoja, o bendradarbes tai, galiu lažintis, intriguoja. Be to, sunku paneigti: jis, tamsaus gymio ir gražių rudų akių, atrodo ypatingai. Bet jis mano ir šitai nesikeis, todėl jos gali galvoti ką panorėjusios.

— Mamyte, keliesi?

Pasipurtau, vaduodamasi iš svajų.

— Atleisk, Mile, tik įšoksiu į dušą. Po minutėlės nusileisiu į apačią.

Man iš tiesų sunku lipti iš lovos. Patinka čia gulėti, planuoti dieną, galvoti, kuo pavaišinti Milę ir ką pagaminti vakarienei. O štai dukra kiekvieną rytą vos prabudusi šoka iš patalų, nekantraudama pradėti dieną. Prisiverčiu nusikloti ir patraukiu į vonios kambarį, išstumdamą iš galvos bet kokias mintis apie tą žinutę.

Tik pusiau nusišluosčiusi, nuo plaukų varvant šaltiems vandens lašams, parlekiu į miegamąjį ir paskubomis pasirausiu spintoje, ieškodama nesusiglamžusių drabužių; reikia nepamiršti, kad nuvedusi dukrą į mokyklą susitiksiu su drauge Tesa išgerti kavos. Ji šiek tiek vyresnė už mane — tuoj bus penkiasdešimties, nors taip neatrodo, — ir yra viena tų moterų, kurios net su džinsais ir duksliau megztuku atrodo stilingai. Ji dažnai dėvi skrybėlę ir milžinišką šaliką, kurį keliolika kartų apvynioja aplink kaklą, ir palyginti su ja visi kiti atrodo arba per kukliai, arba per prašmatniai apsirengę.

Pasirenku, laimė, iš glamžytos medžiagos pasiūtą raudoną tuniką su violetiniais raštais ir tampres. Papurčiusi ilgus tamsius plaukus, kad džiūdami jie sukristų natūraliomis bangomis, nulekiu į apačią ir patraukiu tiesiai į virtuvę.

— Ko šį rytą pageidausite pusryčiams, panele Mile?

Ji apsimeta svarstanti, bet atsakymą aš jau žinau. Jis visada toks pat.

— Gal galima kiaušinienės?

— Tikrai taip. O kol ją kepsiu, gali man papasakoti, ko šiandien labiausiai lauki.

Nuo viryklės „Aga“ nukeliu abu dangčius, kad kambarys pašiltų, ir klausausi, kaip ciepsėdama dukra pasakoja apie laukiantį rašybos kontrolinį ir tai, kad išmoko visus žodžius. Aš tai, savaime suprantama, žinau, nes pati patikrinau jos žinias, bet Milė, laukdama kiaušinienės, dar kartą pakartoja visus žodžius.

Po pusryčių sukraunu nešvarius indus į plautuvę, ketindama vėliau juos sutvarkyti, ir paimu Milės kuprinę. Į mokyklą visada einame pėsčiomis, išskyrus tuos rytus, kai vėluoju, ir net tokį žvarbų ir drėgną rytmetį Milė laiminga straksi šaligatviu.

Vos mudviem išėjus pro vartelius, pradedu svarstyti, gal reikėjo šiandien ją nuvežti. Pajuntu, kaip šiurpsta sprandas, lyg kas mane stebėtų, ir staigiai dairydamosi atsigrėžiu.

Gatvėje matau kitas mamas, tėčius ir kelis senelius, lydinčius vaikus į mokyklą, bet niekas iš jų neišsiskiria.

Svarstau: *Ar aš jį atpažinčiau?*

Nežinau. Gali būti, kad jo neatpažinčiau, net jei jis stovėtų už manęs parduotuvėje. Gal taip jau buvo.

Mudviem einant, Milė čiauška, nepastebėdama, kad esu išsiblaškiusi, o mums prisartinus prie mokyklos vartų, jos jau

laukia mergaitė rimtu veidu. Milė pribėga prie jos ir apkabina per pečius. Žinau, kad tai — Zofija, neseniai mokyklą lankyti pradėjusi lenkaitė, nė žodžio nemokanti angliškai. Milė pasišovė jai padėti ir labai rimtai žiūri į šią užduotį.

Atsispyrusi pagundai apiberti savo vaiką bučiniais, pamuoju ir apsisuku. Nespėja Milė įžengti pro mokyklos duris, o aš jau jos ilgiuosi.

Paskutinę akimirką topteli, kad galbūt reikėjo ką nors pasakyti mokyklos administracijai, liepti atidžiai stebėti mano dukterį. Minutėlę pastoviniuoju ir nusprendžiu pasikalbėti su Tesa. Ji žinos, ką daryti.

Man atėjus į kavinę, Tesa jau laukia. Kaip ir nuspėjau, ji atrodo dramatiškai, bet tobulai. Šiandienos derinys — tamsiai raudona varpelio formos skrybėlaitė ir juodai baltas šilkinis šalikas su *art deco* stiliaus raštu. Ji mūsų vietinės teatro trupės direktorė ir kelių muilo operų žvaigždžių agentė, bet man atrodo, kad šiuo metu darbo nėra daug. Ji man neatstovauja; aš jau dvidešimt metų turiu tą pačią agentę ir esu ištikima.

— Labas, Tesa, — pasilenkusi ją pabučiuoju. — Kaip sekasi?

— Manau, gerai. Tau?

Atsisėdu priešais ją ir nusivelku švarkelį.

— Neblogai. Kaip reikalai su Džofu?

Noriu papasakoti, kas mane slegia, bet ji taip pat turi problemų, todėl leidžiu jai pašnekėti, kol apsispręsiu, ką sakyti.

Tesa sudejuoja.

— Jis į viską žiūri pernelyg rimtai. Niekaip nesusitaiko su tuo, kad atėjo pabaiga.

Sucaksiu liežuvium ir užverčiu akis.

— Ko tikėjaisi? Apsuki tiems vyrams galvas ir neperspėjusi juos pameti.

— Parsiunčiu atgal pas žmonas, kur jiems ir vieta, bet Džofas vis žada saviškę palikti. Man tai, savaime suprantama, nepatinka.

Noriu pasakyti, kad nepritariu jos gyvenimo būdai, bet pakaks man aušinti burną. Tesai įdomūs tik vedę vyrai, nes ji nenori niekam įsipareigoti. Ne sykį jai aiškinau, kad ji žlugdo santuokas, bet ši moteris tai griežtai neigia.

„Darau toms žmonoms paslaugą. Vyrui anksčiau ar vėliau užmegztų romaną, tai geriau tegul renkasi mane — tokią, kuriai nerūpi ilgalaikiai santykiai, nei moteris, ieškančias antrosios pusės bendrai ateičiai. Juk jos mėgins atskirti juos nuo šeimos. Aš mielai tuos vyrus atiduodu. Esu saugus pasirinkimas.“

Nežinau, kodėl ji taip bijo įsipareigoti, bet ne man aiškinti. Vis dėlto šiuo metu nenoriu apie tai kalbėtis, todėl palinkstu artyn ir paskubomis išbeldžiu:

— Tesa, iškrėčiau kvailystę ir nebežinau, ką daryti. Turėjau gerų ketinimų, bet viskas įvyko priešingai ir dabar atrodo, kad jis mane stebi ir seka.

Ji ištiesia ranką ir suima mano plaštaką.

— Lėčiau, Džo. Nenutuokiu, apie ką kalbi. Ką padarei? Kas tave stebi?

Jau ketinu iškloti, bet jos žvilgsnis nukrypsta į duris.

— Neatsisuk, bet spėk, kas ką tik atėjo.

— Užvesk ant kelio, — tariau, nenorėdama atsigręžti.

— Tavo naujoji geriausia draugė.

Žinau, kad omenyje ji turi Šoną — naujausią mūsų trupės narę. Naujokus visada stengiamės kuo labiau įtraukti į bendrą veiklą, svetingai priimti ir aš kaip tik tai ir dariau. Šona porą kartų buvo užsukusi pas mane kavos, bet Tesa nė sykio prie mūsų neprisidėjo ir, regis, šiek tiek nepritaria šiai draugystei.

Ji mano, kad Šona „savotiška“, kad ir ką tai reikštų. Spėju, kad neprielankumas kyla iš to, jog naujokė vis dar gali vilkėti siaurus džinsus ir trumpas palaidines, bet juk nebūtina dėl to griežti danties. Ne jos kaltė, kad mudviem su Tesa labiau patinka vynas ir traškučiai nei sveikos salotos ir gazuotas mineralinis vanduo.

— Ji nėra bloga, Tesa. Tik viso labo mėgina susidraugauti.

— Na, jei nenori, kad Šona išgirstų, kokios bėdos tave kamuoja, verčiau apsimesk jos nepastebėjusi.

Nesusilaikiusi nusijuokiu.

— Negi mes — dvylikametės?

Atsisukusi pamoju Šonai, kviesdama prisidėti šalia. Mano problemos palauks. Tikriausiai apskritai be pagrindo nerimauju.

— Jėzau, Džo, kodėl taip pasielgei?

— Nebūk bjauri. — Šonai priėjus, atsistoju ir ją apkabinu.

— Kokie vėjai čia atpūtė šįryt? — Tesai, regis, sunku tvardytis.

— Prisiminiau, kaip aną rytą sakėte, kad čia skanios bandelės. Mama atvažiuoja į svečius, tai, pamaniau, nupirksiu jai ko nors skanaus. Tikiuosi, nesutrukdžiau?

— Žinoma, ne, — atsakau, pašnairuodama į Tesą.

— Gal pavaišinti judvi kava? — paklausia Šona, bet mes abi papurtome galvas.

Svarstau, kokią temą pasirinkti, kad išvengtume kandžių Tesos pastabėlių. Kartais, kai apima tam tikra nuotaika, ji būna gana negailestinga. Bet staiga ji pasislenka žemyn, kone pasislėpdama po stalu.

— Šūdas, — burbteli Tesa.

Man nespėjus nieko pasakyti, pasigirsta dar vienas balsas:

— Tesa! Tikėjaisi tave čia rasti. Damos, ar galiu prie jūsų prisidėti?

Tai Džofas, naujausia Tesos auka. Akivaizdu, kad jis nesu-prato esąs nepageidaujamas, bet vienas plačiai besišypsančios burnos kamputis virpa. Vargšelis iš paskutiniųjų stengiasi, bet Tesos nepermaldausi.

— Ne čia, Džofai. Eime. Pasikalbėsime lauke.

Ji pradeda rankinėje ieškoti piniginių.

— Aš sumokėsiu, — patikinu ją, ir Tesa dėkodama nusišypso, bet žvilgsniu prašo pagalbos. Nieko negaliu padaryti. Tai jos reikalas.

Jai išėjus, Šona sutrinka. Bandau to nesureikšminti.

— Tai tik vyrukas, kuriam Tesa sudaužė širdį.

— Vedęs?

Gūžteliu pečiais, apsimesdama, kad nežinau, bet ją turbūt pasiekė kalbos apie Tesos reputaciją.

— Nesijaudink. Aš nė žodeliu neprasitarsiu, be to, kas aš tokia, kad smerkčiau? Sulaukus mūsų amžiaus kartais atrodo, kad visi geriausi vyrai jau užimti, — sako ji. — Tau pasisekė — turi Ašą. Mielai su juo susipažinčiau. Koks jis?

Galvodama, kaip atsakyti, maišau kavą.

— Jis visai kitoks nei aš, — galiausiai prabyļu. — Rimtas, tvarkingas. Gal todėl man taip tinka, nes nesu nei rimta, nei tvarkinga — turbūt jau supratai tai apsilankiusi mano namuose. Be to, Ašas puikus tėtis Milei.

— Mane ramina, kad yra žmonių, puoselėjančių laimingus santykius. Kiek tavo pažįstamų gali tuo pasigirti?

Nusišypsau, bet mintis pasilaikau sau. Vienintelė Tesa žino, kad mudu su Ašu neseniai susiginčijome, bet viliuosi, jog netrukus pavyks viską užglaistyti, ir nenoriu apie tai kalbėtis.

— O tu? — klausiu. — Esi ką nors nusižiūrėjusi?

— Šiuo metu ne, — Šona patyli, tarytum mėgindama dėl kažko apsispręsti. — Niekam nesakyk, bet sugalvojau išmėginti internetines pažintis. Šiaip, dėl pramogos — nesitikiu, kad pavyks užmegzti ilgalaikius santykius, bet gal padės pakelti savivertę.

Ji išsitraukia iš rankinės telefoną ir parodo man kelis tinderyje rastus vyrus, klausdama, į kurią pusę reikėtų slinkti: į kairę ar į dešinę? Ką aš mananti? Nenutuokiu, ką tai reiškia, bet šiai moteriai, regis, mano nuomonė rūpi.

Man gurkšnojant kavą su pienu, ji palinksta arčiau, kad geriau matyčiau telefoną, ir aš užuodžiu jos kvėpalus.

— Tu pasikvepinusi „Elie Saab“? — teiraujuosi.

— Taip. Iš kur žinai, po galais?

— Nes šie kvėpalai mano mėgstamiausi. Praėjusį mėnesį Ašas padovanojo juos sveikindamas su gimtadieniu. Stengiuosi kuo taupiau naudoti, nes įprastai jis tokių ekstravagantiškų dovanų neperka. Dažniau išrenka šlepetes.

Nusijuokiu, bet Šona nežymiai susiraukia. Gal ji mano, kad šlepetės — prasta dovana? Bet netrukus moteris plačiai šypsosi ir su visa kėde pasislenka dar arčiau.

— Na, jei mudviem patinka tie patys kvėpalai, vadinasi, mūsų skonis toks pat, todėl tu geriausiai ir patarsi, kurį vyrą man išsirinkti.

Deduosi besidominti skirtingais ekrane šmėkščiojančiais veidais, apsimetu pritarianti, kai ji pasako, kad kuris nors atrodo patraukliai. Staiga pasirodo veidas, prie kurio ji sekundėlę užtrunka, burbteli: „Labai gražus, bet ne mano skonio“, — ir slenka į kairę. Jau išsiaiškinau: tai reiškia, kad jis atmetamas.

— Grįžk, — išbeldžiu su didesniu įkarščiu, nei ketinau.

Ji susiraukia.

— Man jis pasirodė griežtokas. Nemėgstantis pramogauti.

— Ne, tik norėčiau dar kartą pažiūrėti.

Šona nusistebi, tarytum manydama, kad man pačiai įdomu, ir vėl įjungia jo paskyrą. Ji teisi. Tai orus veidas, didelė burna, karamelės spalvos oda, rudos akys ir tankūs, juodi, labai trumpai nukirpti garbanoti plaukai. Šviesa atsispindi nuo jo akinių, ir aš susivokiu per ilgai spoksanti.

— Taip, tu teisi. Visai ne tavo skonio, — galiausiai ištariu.

Jaučiuosi lyg gavusi smūgį į krūtinę. Veidas ekrane man labai gerai pažįstamas.

Tai Ašas.